

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez niepodjęcie odpowiednich środków niezbędnych do zastosowania się do art. 5 oraz 6 rozporządzenia (WE) nr. 847/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie negocjacji i wykonania umów dotyczących usług lotniczych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi⁽¹⁾, a w każdym razie poprzez niezawiadomienie Komisji a takich środkach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tychże artykułów przedmiotowego rozporządzenia;
- obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Art. 5 rozporządzenia 847/2004 zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia „podziału praw przewozowych między kwalifikującymi się unijnymi przewoźnikami lotniczymi na podstawie niedyskryminującej i przejrzystej procedury”. Ponadto według art. 6 tego samego rozporządzenia państwa członkowskie zobowiązane są bezzwłocznie poinformować Komisję w sprawie procedur stosowanych do celów art. 5. Komisja zaś publikuje owe procedury w dzienniku Urzędowym. Przeprowadzenie procedur, o których mowa w tych przepisach jest uwarunkowane przyjęciem odpowiedniego rozporządzenia wykonawczego przez ministra właściwego do spraw transportu. Rozporządzenie to nie zostało jeszcze podjęte w momencie składania niniejszej skargi, a w każdym razie, władze polskie nie przekazały Komisji informacji na ten temat. W tej sytuacji, Komisja zakłada, że przeprowadzenie procedur przewidzianych w art. 5 rozporządzenia 847/2004 i odpowiednie powiadomienie Komisji na podstawie art. 6 tegoż rozporządzenia nie jest możliwe, gdyż brak jest w polskim ustawodawstwie odpowiednich przepisów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 157, s.7

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2011 r. w sprawie T-237/10 Louis Vuitton Malletier przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 23 lutego 2012 r. przez Louis Vuitton Malletier

(Sprawa C-97/12 P)

(2012/C 126/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Louis Vuitton Malletier (przedstawiciele: P. Roncaglia, G. Lazzeretti, M. Boletto, E. Gavuzzi, avvocati)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Friis Group International ApS

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oddalono nim skargę wniesioną przez wnoszącego odwołanie na zaskarżoną decyzję a tym samym stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej w zakresie, w jakim unieważniono zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego nr 3693116 w odniesieniu do „urządzeń i przyrządów optycznych, w tym okularów, okularów przeciwsłonecznych, futerałów na okulary” należących do klasy 9, „szkatulek na biżuterię z metali szlachetnych, ich stopów lub platerowanych” należących do klasy 14 oraz „toreb podróżnych, kompletów podróżnych (wyroby skórzane), kufrów i toreb podróżnych, podróżnych toreb na ubranie, kuferków na kosmetyki, plecaków, toreb na ramię, torebek, aktówek, etui na dokumenty oraz teczek skórzanych, futerałów, portfeli, portmonetek, etui na klucze, oprawkę na dokumenty” należących do klasy 18;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania poniesionymi przez Louis Vuitton Malletier S.A. w ramach niniejszego postępowania;
- obciążenie Friis Group International ApS kosztami postępowania poniesionymi przez Louis Vuitton Malletier S.A. w ramach niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie ma na celu wykazanie, że Sąd naruszył art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ w związku z tym, że uznał, że bezwzględna podstawa odmowy określona w tymże przepisie znajduje zastosowanie do zgłoszenia graficznego wspólnotowego znaku towarowego nr 3693116 (zwanego „FERMOIR S”) w odniesieniu do wszystkich objętych nim towarów należących do klas 9, 14 i 18 z wyjątkiem „wytrobów jubilerskich, w tym pierścionków, kółek do kluczy, klamer oraz kolczyków, spinek do mankietów, bransoletek, breloczków, broszek, naszyjników, spinek do krawatów, ozdób, medalionów; przyrządów zegarmistrzowskich oraz urządzeń i przyrządów chronometrycznych, w tym zegarków, kopert zegarków, budzików; dziazków do orzechów z metali szlachetnych, ich stopów lub platerowanych, świeczników z metali szlachetnych, ich stopów lub platerowanych” należących do klas 14 oraz towarów „ze skóry i imitacji skóry” oraz „parasolek” należących do klasy 18.

Po pierwsze, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędów w związku z zastosowaniem orzecznictwa dotyczącego trójwymiarowych znaków towarowych do niniejszej sprawy (przynajmniej w odniesieniu do większości towarów objętych spornym znakiem towarowym) a tym samym w związku z ustanowieniem wymogu jako standardu prawnego dla charakteru odróżniającego, by „FERMOIR S” „w sposób znaczący odbiegał od normy lub zwyczajów branżowych”, co stanowi wymóg trudniejszy do spełnienia od wymogu ogólnego (tj. „minimum charakteru odróżniającego”).

Z orzecznictwa bowiem jasno wynika, że aby zastosować wymóg „odbiegania w sposób znaczący”, ustanowiony pierwotnie wyłącznie wobec trójwymiarowych znaków towarowych, rozpatrywane oznaczenie powinno jednoznacznie dotyczyć danych towarów, a tym samym takie oznaczenie musi stanowić zgodne z rzeczywistością przedstawienie albo całego towaru, albo jednej z jego głównych części, być niezwłocznie rozpoznawalne jako takie i jako takie postrzegane przez konsumentów.

W przeciwieństwie do tego, Sąd stanął na stanowisku, że jakiegokolwiek oznaczenie przedstawiające kształt części produktu podlega zasadom określonym w odniesieniu do trójwymiarowych znaków towarowych, chyba że nie jest całkowicie niemożliwe koncepcyjna wizualizacja takiego oznaczenia jako części produktów nim oznaczonych. W rezultacie, zamiast stawiać pytanie o to, czy sporny znak towarowy mógłby być postrzegany przez krąg odbiorców jako istotna część towarów nim oznaczonych, Sąd poprzestał na ustaleniu, czy omawiany znak towarowy mógł teoretycznie być używany jako mechanizm zamykania dla towarów należących do klas 9, 14, i 18.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędnie do oceny ważności spornego znaku towarowego w odniesieniu do tych towarów, co do których uznał, że mogły obejmować mechanizm zamykania, naruszając reguły ciężaru dowodu oraz przeinaczając jasne znaczenie dowodów.

W szczególności Sąd nie poświęcił wystarczającej uwagi domniemaniu ważności przyznanej zgłoszeniom wspólnotowych znaków towarowych, wymagając by wnoszący odwołanie „przedstawił konkretne i szczegółowe informacje, aby wykazać, że zgłoszony znak towarowy posiada samoistny charakter odróżniający” a tym samym ściągając z Friis ciężar udowodnienia nieważności spornego znaku towarowego.

Z powyższych względów wnoszący odwołanie żąda, by Trybunał uchylił zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim częściowo podtrzymano w nim decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie R 1590/2008-1, na mocy której uznano nieważność spornego znaku towarowego w odniesieniu do towarów należących do klas 9, 14 i 18.

(¹) OJ L 11, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 24 lutego 2012 r. — Wim J.J. Slot przeciwko 3 H Camping-Center Heinsberg GmbH

(Sprawa C-98/12)

(2012/C 126/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wim J.J. Slot.

Strona pozwana: 3 H Camping-Center Heinsberg GmbH.

Pytania prejudycjalne

1) Czy gdy przez ukształtowanie swojej witryny internetowej podmiot prowadzący działalność gospodarczą kieruje swoją działalność do innego państwa członkowskiego i na podstawie informacji zawartych na tej witrynie konsument, mający miejsce zamieszkania na terytorium innego państwa członkowskiego, udaje się do siedziby podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą i tam strony podpisują umowę, chodzi o „sprawę dotyczącą umów zawieranych z udziałem konsumentów” w rozumieniu art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Bruksela I (¹);

czy też

art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Bruksela I wymaga w takim przypadku, aby umowa została zawarta na odległość?

2) Jeżeli art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Bruksela I należy interpretować w ten sposób, że w takim przypadku zawarcie umowy musi co do zasady nastąpić z użyciem środków zawierania umów na odległość:

czy jurysdykcja w sprawach dotyczących umów zawieranych z udziałem konsumentów jest ustalana zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Bruksela I w związku z art. 16 ust. 2 tego rozporządzenia, gdy za pośrednictwem środków zawierania umów na odległość strony umowy zawarły umowę wstępną, która później prowadzi bezpośrednio do zawarcia umowy?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych; Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-127/12)

(2012/C 126/18)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii